

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **LIHOVAR Dvořiště, spol. s r. o.**, se sídlem Šimpach – Dvořiště 19, Pacov, zast. JUDr. Josefem Šťastným, advokátem se sídlem Ševčíkova 38, Horažďovice, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem náměstí Svobody 4, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2007, č. j. 12031/07-1700-703359, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2009, č. j. 29 Ca 204/2007 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti výše specifikovanému rozhodnutí žalovaného. Tím byl změněn platební výměr Finančního úřadu v Pelhřimově ze dne 15. 5. 2007, č. j. 51324/07/091980/6377, v části označující příjemce rozhodnutí (a to v adrese) a dále v části výroku, která obsahovala ustanovení právního předpisu, dle něhož bylo rozhodnuto. Ostatní změněno nebylo. Po změně tak byl stěžovateli uložen odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 194 777 Kč, a to podle § 44a odst. 3 písm. a), § 44a odst. 4 písm. c) a § 44a odst. 8 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů

(rozpočtová pravidla), a podle § 46 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

Ministerstvo zemědělství rozhodnutím ze dne 28. 11. 2003, č. j. 18417/03-7350, poskytlo stěžovateli systémově určené výdaje státního rozpočtu neinvestiční (dále též „dotace“) na rok 2003 a akci „Oprava a odbahnění rybníka Ovčínský“, a to za podmínek stanovených v uvedeném rozhodnutí a jeho příloze. Dne 16. 9. 2004 pod č. j. 18417/04-16340 vydalo Ministerstvo zemědělství rozhodnutí, jímž byly pro akci změněny některé ukazatele. Finanční úřad v Pelhřimově následně zjistil, že stěžovatel v roce 2004 nedodržel systém financování akce, vyplývající z rozhodnutí ministerstva ze dne 16. 9. 2004. Do 31. 12. 2004 totiž stěžovatel akci nefinancoval z vlastních zdrojů celkovou částkou ve výši 945 000 Kč, jak byl povinen, ale toliko ve výši 750 223,60 Kč. Porušení podmínek, za kterých byly peněžní prostředky poskytnuty ze státního rozpočtu, znamená neoprávněné použití těchto prostředků, a proto byl finančními orgány stěžovateli vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 194 777 Kč. Krajský soud následně dospěl k závěru, že tento odvod byl vyměřen správně, neboť podmínka, aby akce v roce 2004 byla spolufinancována shora uvedenou sumou, byla podmínkou závaznou.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvádí, že uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Reálně ovšem polemizuje pouze s vysloveným právním názorem krajského soudu dle písm. a) citovaného ustanovení, a tedy námitky ve smyslu písm. b) jeho kasační stížnost neobsahuje.

Stěžovatel na svou podporu cituje ustanovení § 14 odst. 3 písm. g) rozpočtových pravidel. Podle něj se v případě vyhovění žádosti o dotaci vydává rozhodnutí, které obsahuje další podmínky, které musí příjemce v souvislosti s poskytnutím dotace splnit. V dané věci bylo rozhodnutí vydáno (dne 16. 9. 2004) a obsahovalo tzv. další podmínky (šlo o dokument s obsáhlým názvem *Příloha ke změnovému rozhodnutí o účasti státního rozpočtu na financování akce – Podmínky čerpání finančních prostředků státního rozpočtu a ukončení akce na obnovu, odbahnění a rekonstrukci rybníků a vodních nádrží v rámci programu 229 210*). Jelikož zákon tyto podmínky nazývá *dalšími*, je zřejmé, že předpokládá již existenci jiných podmínek pro příjemce dotace, k nimž (navíc) přidává tyto další podmínky. V těchto dalších podmínkách je pak konkrétně uvedeno, že stěžovatel je povinen dodržovat rozpočtová pravidla, vyhlášku Ministerstva financí č. 40/2001 Sb., o účasti státního rozpočtu na financování programů reprodukce majetku, a *závazná pravidla poskytování finančních prostředků v oblasti vod a způsobu kontroly jejich užití, která jsou přílohou zákona o státním rozpočtu na příslušný rok*.

Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že jsou-li v rozhodnutí o poskytnutí dotace stanoveny podmínky, pak jsou takové podmínky závazné. Takový charakter mají nejen podmínky čerpání státních finančních prostředků obsažené v příloze k rozhodnutí Ministerstva zemědělství, ale zejména též podmínky sytému financování akce uvedené v samotném rozhodnutí. Stěžovatel naproti tomu uvádí, že závazná je pouze výše uvedená příloha zákona o státním rozpočtu (*závazná pravidla*) a dále určité části samotného rozhodnutí. Nikde však nejsou jako závazné označeny tzv. další podmínky ani zbývající části samotného rozhodnutí, v nichž je právě stanoven systém financování akce. Je-li o

některých podmínkách výslovně stanoveno, že jsou závazné, pak tím je implicitně řečeno, že ostatní závazné ve stejném rozsahu nejsou. Existují tak podmínky závazné a ty *zbývající*, které jako závazné výslovně označeny nejsou. Je proto otázkou, jaká je závaznost takových podmínek; nelze však jistě přisvědčit závěru, že jsou stejně striktně závazné jako ty, které jsou výslovně jako závazné označeny. Ty, které takto značeny nejsou, jsou buď závazné méně, nebo dokonce zcela nezávazné.

Ve vysvětlivkách nacházejících se na spodním okraji rozhodnutí o účasti státního rozpočtu na financování akce je navíc uvedeno, že správní orgán může části tohoto rozhodnutí označit příslušnými zkratkami, a tak je prohlásit za „závazný ukazatel maximální, závazný ukazatel minimální, orientační ukazatel a závazný ukazatel přesně". Správní orgán tak v některých pasážích skutečně činí, v části zabývající se systémem financování akce však žádná takováto zkratka uvedena není a ani z formuláře rozhodnutí nevyplývá, že by tato část měla být závazná, ačkoli nepochybně bylo možností správního orgánu tuto část jako závaznou uvedenými zkratkami rovněž stanovit.

Dle názoru stěžovatele nelze rovněž použít rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2006, sp. zn. 1 Afs 92/2005, v části, kterou krajský soud citoval. Citovaný rozsudek totiž byl překonán novou právní úpravou, která přímo umožňuje vyčlenit z podmínek, které příjemci ukládá podle § 14 odst. 3 písm. g), podmínky méně závažné nebo podmínky, jejichž nesplnění bude považováno za méně závažné, např. nepodstatné nedodržení některých lhůt. Proto tvrzení o stejné závaznosti všech podmínek pro příjemce dotace nelze ve světle současné právní úpravy přijmout, neboť již sám zákon připouští takovou úpravu různého stupně závažnosti (a tím i závaznosti) podmínek pro příjemce dotace a předpokládá stanovení některých podmínek, jejichž porušení bude méně závažné.

Je proto dle stěžovatele otázkou, jaký je režim těch dokumentů (jejich částí) a podmínek, které zákon ani správní rozhodnutí neoznačuje jako závazné, avšak které současně správní orgán neoznačil jako méně závažné (popř. takové, jejichž porušení je méně závažné). Dle stěžovatele došlo k pochybení správního orgánu, který tyto zbývající podmínky (zejména v části zabývající se financováním akce) neoznačil ani jako závazné ani jako ty, jejichž porušení lze brát jako méně závažné. Takové pochybení ovšem nesmí jít k tíži stěžovatele.

Stěžovatel uvádí, že v bodu 6 tzv. dalších podmínek, které tvoří přílohu k rozhodnutí o účasti státního rozpočtu na financování akce, je výslovně uvedeno, že žadatel je povinen dodržovat závazné ukazatele, označené v platném rozhodnutí v příslušném řádku. Opět se zde tedy hovoří o závazných ukazatelích, za které však vzhledem k výše uvedenému nelze označit všechny ukazatele v rozhodnutí o účasti státního rozpočtu na financování akce.

Stěžovatel poukazuje také na fakt, že tzv. další podmínky, které nahradily předchozí (když bylo ve věci nově vydáno rozhodnutí ze dne 16. 9. 2004), již neobsahují ve své příloze ustanovení, že žadatel je povinen uhradit dodavateli skutečně vyfakturované náklady, tj. dotaci i vlastní zdroje, nejpozději do 31. 12. příslušného kalendářního roku. Toto ustanovení bylo obsaženo v předchozích, tzv. dalších, podmínkách, které však byly v celém rozsahu nahrazeny, a do nových podmínek již zahrnuto nebylo. Stejně tak nelze

při výkladu výše uvedené závaznosti přehlédnout ani to, že rozpočtová pravidla již nově upravují právo správců kapitol převádět neutracené investiční a provozní prostředky do dalších let, čímž do jisté míry prolamují zásadu časového ohraničení veřejných rozpočtů.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby zdejší soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukazuje na závěry krajského soudu a svá předchozí vyjádření. Z dikce § 14 odst. 3 písm. g) a odst. 6 rozpočtových pravidel plyne, že závazné jsou i další podmínky plynoucí z rozhodnutí. Poskytovateli dotace pak nabízí možnost vyčlenit z těchto podmínek ty, které považuje za méně závažné nebo uvést, která nesplnění jsou méně závažná, např. nepodstatné nedodržení některých lhůt. V rozhodnutí Ministerstva zemědělství z roku 2004 k takovému rozlišení nedošlo, a proto jsou závazné všechny a výjimkou jsou pouze ty, které jsou výslovně označeny za orientační. Není tak třeba již výslovně takové podmínky označit za závazné, neboť závaznost plyne přímo ze zákona. Závaznost podmínek financování akce podtrhuje také čl. 7 přílohy rozhodnutí Ministerstva zemědělství z roku 2004. Stejně tak lze, dle závěru žalovaného, krajským soudem citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu plně použít – v rozhodnutí jsou totiž dostatečně vyloženy důvody, proč lze závěry užít i za účinnosti jiné úpravy. Zákonodárce nově pouze umožnil poskytovateli vyčlenit podmínky, které lze sankcionovat mírněji než ostatní [§ 44a odst. 4 písm. a)]; v žádném případě však nebyla snížena míra závaznosti podmínek, které poskytovatel v rozhodnutí stanovil a sám jako závazné označil.

Z těchto důvodů navrhuje žalovaný, aby kasační stížnost byla pro nedůvodnost zdejším soudem zamítnuta.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatel je zastoupen advokátem a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak posoudil zdejší soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Po skutkové stránce není mezi stranami sporu. Stěžovatel za rok 2004 skutečně nedodržel podmínku spolufinancovat akci, na kterou obdržel dotaci, částkou ve výši 945 000 Kč; jeho finanční spoluúčast činila pouze 750 223,60 Kč. Spor tkví toliko v posouzení právní otázky – zda byla zmíněná podmínka výše spoluúčasti závazná.

Poskytování dotací ze státního rozpočtu upravuje § 14 rozpočtových pravidel. Je třeba použít znění ke dni, kdy bylo vydáno rozhodnutí o účasti státního rozpočtu na financování akce. Původní rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 28. 11. 2003 bylo zrušeno a v plném rozsahu nahrazeno rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 16. 9. 2004. Proto je třeba užít znění tohoto ustanovení po novele provedené zákonem č. 482/2004 Sb., kterým se mění zákon č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. Podle odst. 2 rozhoduje o poskytnutí dotace mj. ústřední orgán státní správy (v daném případě Ministerstvo zemědělství) a dle odst. 3 tak činí prostřednictvím

písemného rozhodnutí, které je vydáváno na základě žádosti o poskytnutí dotace. Jednotlivá písmena odst. 3 pak stanovují, co takové rozhodnutí obsahuje, dle písm. g) pak obsahuje *případné další podmínky, které musí příjemce v souvislosti s použitím dotace nebo návratné finanční výpomoci splnit*.

Slovo *případné*, kterého je v ustanovení užito, značí, že *další podmínky* nejsou nezbytnou náležitostí takového rozhodnutí. Pokud ovšem poskytovatel dotace další podmínky do svého rozhodnutí vtělí, jde nepochybně o podmínky závazné, což plyne z toho, že samo citované ustanovení praví, že je příjemce ***musí*** splnit. Užité modální sloveso „muset" značí, že je příjemci stanovena určitá povinnost; taková povinnost, je-li stanovena ustanovením právního předpisu, je právně závazná. Závaznost je ostatně imanentní vlastností objektivního práva. Jak uvádí doktrína (Boguszak, J., Čapek, J., Gerloch, A.: *Teorie práva*. Praha, Eurolex Bohemia, 2001, s. 76): *„Právní norma je objektivně existující obecně závazné pravidlo chování, jehož dodržování je zabezpečeno státem (státním donucením).* (...) *Právní norma je vydána, aby určité vztahy ve společnosti regulovala. Norma právní je závazná, neponechává subjektům práva (anebo jen v určitých mezích) na vůli, jak se mají zachovat, stanoví množinu právně dovolených chování, stanoví je jako povinná.*" Stěží tak může obstát stěžovatelova argumentace o nezávaznosti takových podmínek – sloveso „muset" nelze vyložit jako „moci".

Nesprávná je také stěžovatelova konstrukce o více stupních závaznosti. Závaznost/nezávaznost jsou dichotomické pojmy. Něco je buď závazné, anebo nezávazné, *tertium non datur*. Závaznost přitom nemá více stupňů – stejnou vlastnost (závaznost) má obecně závazná vyhláška obce i ústavní zákon; rozdíl je toliko v právní síle, nikoliv v závaznosti.

Závaznost *dalších podmínek* tedy plyne přímo ze shora citovaného ustanovení rozpočtových pravidel. Další podmínky jsou pak např. rozvedeny v příloze rozhodnutí o účasti státního rozpočtu na financování akce vydaného podle § 7 vyhlášky Ministerstva financí č. 40/2001 Sb., o účasti státního rozpočtu na financování programů reprodukce majetku. Příloha, nadepsaná *Podmínky čerpání finančních prostředků státního rozpočtu a ukončení akce na obnovu, odbahnění a rekonstrukci rybníků a vodních nádrží v rámci programu 229 210*, obsahuje v bodě 6 podmínek čerpání mj. toto: *„Žadatel je povinen dodržet závazné ukazatele, označené* (v příslušném řádku rozhodnutí – pozn. NSS) *jako 'Min' nebo 'Max', tj. realizovat akci v termínu stanoveném v rozhodnutí a s ukazateli tam uvedenými (parametry a finanční ukazatele označené 'Min' nebo 'Max').*" Parametry „Min" nebo „Max" jsou v rozhodnutí uvedeny toliko u podmínek termínu přípravy a realizace akce a projektových parametrů akce, nikoliv však u systému financování akce (investiční a neinvestiční bilance). Z toho ovšem vyplývá, že systém financování akce nespadá pod citovaný bod 6, neboť ten se vztahuje jen na ukazatele doplněné o označení „Min" nebo „Max". Vlastní zdroje účastníka programu tak jsou jinou (samostatnou) další podmínkou. A jako další podmínka jsou závazné. Pro rok 2004 měl stěžovatel dle této podmínky spolufinancovat projekt částkou 945 000 Kč (součet řádků 8141 a 8241). Reálně ovšem použil toliko 750 223,60 Kč. Je přitom lhostejné, že výše spolufinancování není blíže v podmínkách verbalizována, jako byla v předchozím (nahrazeném) rozhodnutí ze dne 28. 11. 2003; výše částky, kterou měl stěžovatel do projektu vložit v roce 2004, totiž zřetelně vyplývá z tabulky, která je součástí rozhodnutí ze dne 16. 9. 2004.

Na podporu svých tvrzení stěžovatel také v kasační stížnosti poukazuje na míru závažnosti porušení některých podmínek. Ustanovení § 14 odst. 5 rozpočtových pravidel praví, že *poskytovatel může v rozhodnutí o dotaci, jejíž součástí nejsou peněžní prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu kryté z rozpočtu Evropské unie [§ 44 odst. 2 písm. b) a d)] ani peněžní prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu na předfinancování výdajů, které mají být kryty prostředky z rozpočtu Evropské unie [§ 44 odst. 2 písm. f)] (dále jen "dotace neobsahující prostředky od Evropské unie"), vyčlenit z podmínek, které v něm příjemci ukládá podle odstavce 3 písm. g), podmínky méně závažné nebo uvést, která nesplnění podmínek uložených podle odstavce 3 písm. g) jsou méně závažná, například nepodstatné nedodržení některých lhůt*. Ustanovení § 14 odst. 6 se obdobným způsobem zabývá mírou závažnosti nedodržení některých podmínek v situaci, kdy jsou použity prostředky Evropské unie.

K tomu je ovšem potřeba poukázat, že v nyní nastoleném případě poskytovatel dotace nevyčlenil podmínku, která spočívala ve spolufinancování projektu stěžovatelem v definované výši, jako podmínku méně závažnou nebo podmínku, jejíž nesplnění je méně závažné. I kdyby tak býval učinil, neznamenalo by to, že méně závažné podmínky nejsou závazné. Výrazy „závazný“ a „závažný“ je třeba důsledně lišit. I méně závažné podmínky jsou totiž závazné – stále je třeba mít na paměti modalitu „muset“ v § 14 odst. 3 písm. g) rozpočtových pravidel. Stanovení závažnosti podmínek tedy nemá vliv na jejich závaznost, ale jen na výši sankce za nedodržení takových podmínek. Je totiž třeba poukázat na § 44a odst. 4 písm. a) rozpočtových pravidel, kde je uvedeno, že odvod za porušení rozpočtové kázně činí *v případě neoprávněného použití prostředků dotace neobsahující prostředky od Evropské unie, jímž bylo výhradně nesplnění podmínek, které byly v rozhodnutí o dotaci vyčleněny jako méně závažné (§ 14 odst. 5), 5 % z celkové částky dotace; totéž platí v případě neoprávněného použití prostředků takové dotace, jímž byla výhradně nesplnění stanovených podmínek, která byla uvedena v rozhodnutí o dotaci rovněž jako méně závažná (§ 14 odst. 5).* Obdobné ustanovení – § 44a odst. 4 písm. b) – dopadá analogicky na situaci, kdy jsou použity prostředky plynoucí z Evropské unie. Stupeň závažnosti má tedy pouze dopad na výši odvodu za porušení rozpočtové kázně.

Tato skutečnost pak také umožňuje citovat závěry, které učinil Nejvyšší správní soud ve vztahu k dřívějšímu zákonu č. 576/1990 Sb., o pravidlech hospodaření s rozpočtovými prostředky České republiky a obcí v České republice (rozpočtová pravidla republiky), který neumožňoval lišit stupeň závažnosti podmínek. Z rozsudku ze dne 28. 6. 2006, č. j. 1 Afs 92/2005 - 98, publ. pod č. 1450/2008 Sb. NSS, vyplývá, že příjemce dotace musí při nakládání s rozpočtovými prostředky (v tehdy souzeném případě šlo o dotaci určenou k částečnému financování investiční akce) dodržovat nejen zákonné pravidlo časové a účelové vázanosti prostředků státního rozpočtu (§ 11 odst. 1 rozpočtových pravidel republiky), ale též všechny podmínky stanovené v rozhodnutí o poskytnutí dotace. Porušení rozpočtové kázně (§ 30 odst. 1 uvedeného zákona) se tedy příjemce dotace dopouští i tehdy, pokud sice použil prostředky státního rozpočtu v souladu s účelem dotace a v příslušném kalendářním roce, avšak nedostál svému závazku podílet se na financování akce vlastními zdroji, a to v rozsahu a v době určené rozhodnutím. Vlastní zdroje potřebné k uhrazení stanovené části ceny dotovaného díla může příjemce dotace buď vytvořit vlastní hospodářskou činností, nebo je získat od osob třetích (např. prostřednictvím úvěru či půjčky). Dotované dílo však musí být v daném kalendářním roce

nejen zhotoveno, ale též uhrazeno; finanční krytí proto nemůže poskytnout jako osoba třetí zhotovitel díla tím, že posečká příjemci dotace s úhradou ceny díla na pozdější dobu.

Ostatně obdobným způsobem se Nejvyšší správní soud vyjádřil i ve vztahu k nové právní úpravě, která je použita i v nyní projednávané věci. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 6. 2009, č. j. 5 Afs 70/2008 - 152, www.nssoud.cz, dovodil, že pokud žadatel předloží jako povinnou součást žádosti o dotaci ze státního rozpočtu projekt, na jehož realizaci je dotace přidělena, jsou pro něj podmínky, které přislíbil v daném projektu, závazné a jejich porušení je třeba považovat za neoprávněné použití finančních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu ve smyslu § 3 písm. e) rozpočtových pravidel, tedy za porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) citovaného zákona.

Podle § 3 písm. e) rozpočtových pravidel je *neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity*. V daném případě došlo k porušení podmínek, za kterých byla dotace poskytnuta, a tedy jde o neoprávněné použití peněžních prostředků. Proto byl vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44a odst. 3 písm. a), § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtových pravidel, a to v částce, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň – § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtových pravidel (194 777 Kč).

V daném případě tedy nebyly naplněny namítané kasační důvody a zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 3 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu